

margir þeirra hafa helgidaga-prjedikanir Þjeturs
 biskups Þjeturssonar fyrir húslestrabók, en í þeirri
 bók, í prjedikaninni á skirdag, er kennt um leynd-
 ardóminn í sakramentinu með þessum orðum:
 „Enginn af oss, kristnir bræður, er svo fáfróður,
 að hann tmyndi sjer, að hann í kvöldmáltíðinni
 verði hluttakandi í þeim líkama, sem ljekkt á
 krossinum, eða því blóði, sem þar út rann.
 Vjer vitum allir, að vjer meðtökum Krists um-
 myndaða dýrðarlíkama, hans andlega líkama og
 himneska blóð, ef svo mætti að orði kveða, og
 að vjer meðtökum þetta ekki sýnilega, heldur
 með hjartans innilegustu tilsimingum, þegar vjer
 með lifandi trú og heitri elsku og með einlægum
 vilja aðhyllumst lærdóni, boðord og friðþæging
 frelsara vors, svo að vjer viljum lifa og deyja
 með honum”. En hvað sem nú þessu líður, þá
 er það víst, að Missouri-sýnódan er á miklu
 hættulegra kalvínskum afvegi í því, sem hún kenn-
 ir um náðarútvælinguna heldur en Balle, Þjetur
 biskup og eg í lærdóminum um kvöldmáltíðar-
 sakramentið. Þetta hefir Asperheim sýnt mjer
 og sannað. Kalvín kenndi, að guð hefði frá ei
 lifð fyrirhugað og útvalið suma menn til trúar og
 eilífrar sælu, en suma til vantrúar og eilífrar
 fyrírdæmingar. Þetta er háskalegur lærdómur,
 eins og hann líka er andstæður hinu kristlegu
 opinberun, sem meðal annars kennir oss, að það
 sje guðs vilji, að allir verði hólpnir og komist
 til þekkingar á sannleikanum (1. Thm. 2, 4.).
 Frá eilífi vissi guð það fyrir, að maðurinn mundi
 falla og með falli sínu leiða yfir sig eynd og
 dauða, en eins hefir hann líka frá eilífi fyrir-
 hugað, að senda syndurinum endurlausnaram til